

Příběh o Malakathovi

dobách před založením města Orsinia byl nešťastný orčí národ pronásledován a utlačován s takovou vervou a krutostí, že ve srovnání s tím bledne i bezpráví páchané na orcích dnes. Mnozí hrdinní orsimerové se proto vydávali na cesty, aby svému lidu vydobyli vlastní, bezpečné území a střežili jeho hranice. O leckterém z těchto hrdinů se mluví dodnes - vzpomeňme například na Prokletou legii, Grommu Holohlavého či šlechtného Emmega Gro-Kayru. Emmeg byl ostatně natolik udatný, že by se byl býval mohl stát legendou celého Tamrielu, nebýt ovšem toho, že přilákal pozornost jistého daedrického knížete.

Emmeg Gro-Kayra byl nemanželský syn mladé děvy, jež zemřela při porodu. Vychovával ho Grilikamaug, šaman kmene sídlícího na vrchovině, kterou nyní nazýváme Normarskou. Každý chlapec tohoto kmene musel splnit rituál dospělosti - vlastnoručně vyrobil ornamentální šupinovou zbroj - a ani Emmeg nebyl výjimkou. Jednoho zachmuřeného dne, krátce před dovršením šestnáctého roku svého života, přibil poslední nýt, přehodil si přes ramena těžký plášť a nadobro opustil svou rodnou ves. Brzy se domů donesly historiky o jeho udatných činech, jednou jak bránil kupeckou karavanu, jindy jak osvobodil zotročené zvěrolidi. Zvěsti o udatném orkovi pronikly dokonce i do povídaček Bretonů a často s sebou nesly nádech strachu.

Jednoho večera, necelé dva roky po dosažení dospělosti, se Gro-Kayra ukládal ke spánku při ohni, když tu na něj z houstnoucí tmy promluvil slabý hlásek. Překvapilo jej, že cizinec hovoří jeho rodným jazykem, přestože podle hlasu rozhodně nešlo o orka.

Ctěný pane Kayro, povídal hlas, "zvěsti o tvých činech již prošly přes mnohé rty a donesly se až k mým uším." Emmeg zamžoural do tmy a horko těžko v mihotavém světle táborového ohně rozeznal siluetu zahalenou v plášti. Kdyby měl soudit jen podle hlasu, domníval by se, že jde o jakousi seschlou babiznu, teď však shledal, že před ním stojí nějaký vetřák a vytáhlý muž. Nic víc usoudit nedokázal.

To věřím, utrousil nejistě Emmeg, "ale nestojím o slávu. Co jsi zač?"

Cizinec nehleděl jeho otázky a pokračoval: "Ať chceš, nebo nechceš, orsimere, sláva si tě najde sama. Přináším ti zasloužený dar." Cizincův plášť se poodhalil, ale v bledém měsíčním světle nebylo vidět nic víc než matný třpyt knoflíků. Odkudsi se vynořilo cosi obaleného v hadrech a přistálo to na zem k ohni. Emmeg předmět sebral, opatrně rozbalil hadry a s údivem zjistil, že drží široký zakroucený meč se zdobně vyřezávaným jílcem a hruškou. Nebyla to zrovna lehká zbraň a Emmeg si uvědomil, že ona zdobená hruška nesloužila jen na ozdobu, ale především k praktičtějšímu účelu: k vyvážení těžké čepele. Meč nebyl na první pohled kdovíjak oslnivý, pomyslel si ork, ale až z něj vydrhne špínu, vyleští ho a nechá do něj opět vsadit pár vyloupnutých drahokamů, bude to zbraň hodná hrdiny desetkrát slovuťnějšího, než byl on.

Jmenuje se Neb-Krescen, řekl hubený cizinec, když si všiml, kterak se Gro-Kayrovi zálibně zalesklo v očích. "Dostal jsem ho v teplých krajinách výměnou za koně a tajemství. Teď už jsem ale starý a pomalu ho už ani neuzvednu. Bude jen správné, když ho předám někomu, jako jsi ty. Tento meč ti natrvalo změní život." Emmeg překonal své počáteční oslnění kusem nabroušené oceli a pohlédl zpět na cizince.

Tvá slova jsou jako med, starče, pověděl a nijak nezastíral podezíravost, "ale já nejsem hlupák. K tomu meči jsi přišel výměnou a o výměnu ti jde i dnes. Pověz: co ode mě žádáš?" Cizinci nakrátko poklesla ramena a Emmeg se zaradoval, že odhalil skutečný záměr jeho návštěvy. Přizval ho k ohni, a když se posadili, nabídl mu za cizokrajný meč několik kožešin, teplé jídlo a hrst mincí. Za rozbřesku nebylo po cizinci ani vidu, ani slechu.

Po celý následující týden nemusel Emmeg ani jednou vytáhnout Neb-Krescen z pochvy. V lesích nenarazil na žádného protivníka a jedl jen křepelky, jinou drůbež a drobnou zvěřinu, které si nalovil pomocí luku a šípů. Byl za ten klid vděčný. Sedmého rána, ještě než žáby vylezly z mlází a vrátily se do vody, však Emmeg zaslechl nezaměnitelné praskání chůze. Někdo se kousek od něj prodíral hlubokým sněhem a jehličím.

Emmegovo chřípí se roztáhlo, vítr však váł na opačnou stranu. Emmeg hosta neviděl ani neslyšel, zato však dobře věděl, že vítr zanese jeho pach až k cizinci. Zbystřil tedy a pozvolna vytáhl Neb-Krescen z pochvy. V té chvíli se mu zamlžilo vědomí a později si nebyl nikdy docela jistý, co vlastně se stalo.

Emmeg Gro-Kayra se rozpomínal, jak to bylo. První vzpomínka od chvíle, kdy tasil Neb-Krescen: záblesk zakroucené čepele, která prosvítí vzduchem a zkropí panenský prašan pod mohutnými stromy rudou krví. Druhá vzpomínka: pocit, jak se jej pomalu zmocňuje zvířecí lačnost po krvi. A pak poprvé spatřil svou oběť: byla to orčice, o pár let mladší než on. Její tělo bylo poseto ranami, které by zabily i desetkrát silnějšího muže.

Rozmohl se v něm pocit znechucení, tak silný, že přemohl dokonce i šílenství, jež mu do té chvíle zatemňovalo mysl. S vypětím sil si nechal Neb-Krescen vyklouznout z dlaně a odhodil ho. Meč prosvištěl vzduchem, vydal nelibozvučné cinknutí a zanořil se do závěje. Emmeg s hrůzou a výčitkami utekl. Stáhl si kapuci do tváře, aby unikl vytýkávému pohledu vycházejícího slunce.

Místo, na kterém Emmeg Gro-Kayra zavraždil ženu z vlastního lidu, bylo jako výjev z noční můry. Mrtvola byla od krku dolů zohavená a rozdrásaná téměř k nepoznání. Tvář však byla nedotčená, zamrzlá ve věčné grimase srdceryvného zděšení.

Na tomto místě pak daedrický kníže Sheogorath přivolal svého bratra Malakatha. Obě knížata se pak nad rozcupovaným tělem dala do řeči.

Proč mi to ukazuješ, šílený, ptal se Malakath, když se vzpamatoval z počátečního vzteklého poblouznění. "Činí ti to potěchu, pozorovat mne, jak truchlím nad skolem jednoho ze svých dětí?" Malakath, patron orsimerů, hleděl na svůj protějšek se záští v očích. Jeho chraptivý hlas burácel.

Původem patřilo věru tobě, bratře vyhnanče, odpověděl Sheogorath uctivě. "Ale svým chováním přináleželo spíš mně. Netruchlím o nic méně než ty, mé rozhořčení není ani o ždibec menší než to tvé."

To se mi nechce věřit, zasyčel Malakath. "Věz však, že pomstu za tento zločin vykonám já. Očekávám, že se mi nebudeš plést pod nohy. Ustup mi." Už už chtěl odstrčit Sheogoratha a protáhnout se kolem něj, ten však opět promluvil.

Nemám v úmyslu bránit ti v pomstě. Naopak, ve skutečnosti ti chci pomoci. V této divočině mám spoustu služebníků a mohu to prozradit, kde našeho společného nepřítele hledat. Žádám jen, abys při tom použil zbraň, kterou ti vyberu. Právo čestné popravy v tomto světě pochopitelně náleží tobě. Skol však toho padoucha mým mečem a zapuď jeho duši do mého světa, kde jej budu moct potrestat i já.

S těmito podmínkami Malakath souhlasil. Vzal si Sheogorathův meč a odešel.

Malakath se zhmotnil vrahovi přímo do cesty. Právě zuřila sněžná bouře a pod příbojem vloček nebylo téměř vidět. Malakath vyřkl kletbu tak zlostnou, že všechny stromy v nejbližším okolí zchřadly, pak vytasil meč a přiběhl k oběti rychleji než splašená liška. S pěnou u úst mávl čepelí v jednom plynulém oblouku a hladce protivníkovi usekl hlavu. Nakonec mu zabořil meč až po jílec do hrudi. Zpod šupinové zbroje a těžkého pláště se v silném proudu vyvalila sytě rudá krev.

Bezládné tělo se svalilo do závěje, odřatá hlava sebou pleskla na velký placatý kámen. Malakath, zaskočen překvapivou rychlostí a zběsilostí úspěšného úlovku, klesl na kolena a hluboce vydechoval. Nastalé ticho prořal jako blesk čísi hlas.

Omlouvám se... zajíkal se hlas Emmega Gro-Kayry. Malakath v překvapení vykulil oči a pohlédl na useknutou hlavu. Z krku se linula krev, ale hlava přesto jakousi záhadou žila, divoce kroužila očima a snažila se zaostřit na Malakathovo vtělení. Kdysi hrdé oči hrdinného válečníka byly zjihlé slzami žalu, bolesti a překvapivého poznání.

Ke své hrůze teprve teď Malakath zjistil, že muž, kterého zabil, byl nejen další z jeho orčích dětí, ale dokonce jeho vlastní syn, jímž před mnoha lety obšťastnil jednu orčí děvku. Několik bolestivě dlouhých okamžiků hleděli jeden na druhého, zkroušeně a zaskočeně.

Pak na mýtinu vklouznul Sheogorath, tichý jako naolejovaná čepel. Sebral odseknutou hlavu Emmega Gro-Kayry a nacpal ji do malého šedivého vaku. Z mrtvého těla vytáhl Neb-Krescen a otočil se k odchodu. Malakath chtěl vstát, ale když si uvědomil, že nenávratně odsoudil svého syna k pohybu v Sheogorathově světě, opět padl na kolena. Dlouho pak hořekoval nad svým selháním, zatímco chraptivý nářek jeho syna pomalu mizel za humny.